

Sygn. akt VIII Gz 132/18

POSTANOWIENIE

Dnia, 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak (spr.)

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 16 sierpnia 2018 r. w sprawie X GNc 1842/17

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska- Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej w postępowaniu upominawczym na swoją rzecz kwoty 2.522,25 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 25 maja 2017 r. oraz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał 25 września 2017 r. w sprawie X GNc 1842/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie powódki. Nakaz doręczono pozwanej 10 października 2017 r.

23 października 2017 r. występująca jako pełnomocnik pozwanej r. pr. D. Ś. złożyła sprzeciw do nakazu zapłaty, załączając „kolorową” kopię dokumentu zatytułowanego jako „Pełnomocnictwo z prawem substytucji nr (...)”, w którym wskazano, że zostało udzielone 15 maja 2017 r. i upoważnia r. pr. D. Ś. do reprezentowania (...) S.A. m.in. przed sądami powszechnymi we wszystkich sprawach dotyczących mocodawcy. U dołu strony znajdowały się kolorowe kopie podpisów wraz z pieczętkami złożonych przez członków zarządu (...) S.A. T. K. i R. H.. Obok tych podpisów na kolorowej kopii dokumentu r. pr. D. Ś. umieściła swoją parafkę wraz z pieczętką i opatrzyła dopiskiem „L[nieczytelne], 23.10.17 r.”, a nadto załączyła informację odpowiadającą odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS z 19 maja 2017 r., zgodnie z którą T. K. i R. H. są członkami zarządu pozwanej (...) S.A.

Przewodniczący składu orzekającego Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie zarządzeniem z 19 grudnia 2017 r. zobowiązał pełnomocnika pozwanej do uzupełnienia braków sprzeciwu poprzez złożenie prawidłowo uwierzytelnionego odpisu pełnomocnictwa w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Zobowiązanie wysłano r. pr. D. Ś. 4 stycznia 2018 r.

Tego samego dnia r. pr. D. Ś. wniosła do Sądu Rejonowego pismo, w którym wskazała, że wykonując zarządzenie Sądu pozwana przedkłada w załączniku pełnomocnictwo do reprezentacji wraz z odpisem dla strony powodowej oraz KRS spółki. Do pisma załączono dwie czarno-białe kopie opisanego wyżej dokumentu zatytułowanego „Pełnomocnictwo z prawem substytucji nr (...) (...)”. Obok podpisów członków zarządu pozwanych (których pieczętki na czarno-białej kopii stały się nieczytelne) złożyła na obu egzemplarzach parafkę wraz z pieczętką r. pr. D. Ś., wraz z dopiskiem „L[nieczytelne]in, 03.01.2017 r.”.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie postanowieniem z 16 stycznia 2018 r. w sprawie X GNc 1842/17 odrzucił sprzeciw pozwanej z 23 października 2017 r. od nakazu zapłaty. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie wskazał, że pełnomocnik pozwanej złożyła w ustawowym terminie (na zobowiązanie skierowane do niej pod rygorem odrzucenia sprzeciwu) pismo, do którego załączyła nadal wadliwy odpis pełnomocnictwa, wobec czego nadal nie uzupełniła wskazanych braków formalnych sprzeciwu. Dalej Sąd I instancji przywołał brzmienie art. 89 § 1 k.p.c. oraz art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) – zwanej dalej „u.r.p.”, wskazując na podstawie tych przepisów jakim warunkom musi odpowiadać poświadczenie przez radcę prawnego kopii dokumentu za zgodność z oryginałem i uznając, że przedłożone przez pełnomocnik pozwanej dokumenty nie spełniały tych wymogów. Sąd Rejonowy zaznaczył, że dokumenty te nie zawierały informacji, że stanowią poświadczenie odpisu dokumentu za zgodność z okazanym oryginałem, choćby w skrótowej formie, np. „za zgodność z oryginałem”. Zdaniem Sądu I instancji bez stosownej adnotacji podpis złożony pod dokumentem jest jego podpisaniem, nie zaś uwierzytelnieniem odpisu, zaś doniosłość skutków związanych z poświadczeniem odpisu dokumentu za zgodność z okazanym oryginałem przez zawodowego pełnomocnika nie pozwala na czynienie w tym zakresie przypuszczeń. Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, że oznaczenie miejsca sporządzenia poświadczenia (jak należy domniemywać) jest nieczytelne i nie pozwala na jego ustalenie. W związku z tym Sąd I instancji odrzucił sprzeciw na podstawie art. 504 § 1 k.p.c.

W dniu 29 stycznia 2018 r. r. pr. D. Ś. (której postanowienie Sądu doręczono 22 stycznia 2018 r.) złożyła w imieniu pozwanej zażalenie na postanowienie z 16 stycznia 2018 r. w sprawie X GNc 1842/17 zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Podniosła przy tym następujące zarzuty:

- naruszenia art. 6 u.r.p. poprzez niewłaściwą interpretację i błędne uznanie, że pełnomocnictwo procesowe potwierdzone przez radcę prawnego dla swej ważności jako odpisu winno zawierać – obok podpisu radcy prawnego, daty i oznaczenia miejsca jego sporządzenia – również adnotację „za zgodność z oryginałem”;
- art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że radca prawny – pełnomocnik procesowy pozwanej – niewłaściwie uzupełnił braki formalne, do których został wezwany przez Sąd I instancji.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że jej zdaniem z art. 6 ust. 3 u.r.p. wprost wynika, że na konieczną treść poświadczenia składa się podpis radcy prawnego, data i oznaczenie miejsca sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności, a jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny powinien stwierdzić to w poświadczeniu. Tym samym podnosiła, że zbędne jest zamieszczanie jakiegokolwiek innego dopisku, w tym adnotacji „za zgodność z oryginałem”. Jako argument przemawiający za jej stanowiskiem skarżąca zacytowała także fragment uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 30 listopada 2011 r. w sprawie III CZP 70/11 (PZP z 2011 r., Nr 4, s. 89-93). Jednocześnie skarżąca w żadnym miejscu nie odniosła się do podniesionej przez Sąd Rejonowy w przedostatnim zdaniu jego uzasadnienia kwestii nieczytelności oznaczenia miejsca dokonania poświadczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Rozpoznając zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w pierwszej kolejności trzeba zwrócić uwagę, że – jak wskazał tak Sąd I instancji jak i skarżąca w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego – zgodnie z art. 6 ust. 3 u.r.p. jako konieczne elementy poświadczenia odpisu dokumentu za zgodność z oryginałem wymienia podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, co zwykle sprowadza się do wskazania miejscowości, w której radca prawny sporządził poświadczenie.

Tymczasem, jak zauważył Sąd Rejonowy, zarówno w kolorowej kopii dokumentu zatytułowanego „Pełnomocnictwo...” załączonej do sprzeciwu, jak i dwóch czarno-białych kopii dokumentu tak zatytułowanego załączonych do pisma z 4 stycznia 2018 r., oznaczenie miejsca sporządzenia – jak twierdzi skarżąca – poświadczeń jest nieczytelne, gdyż w przypadku pierwszego z nich możliwe jest tylko odczytanie pierwszej litery (najprawdopodobniej (...)), a w przypadku drugich – pierwszej i dwóch ostatnich liter ((...) oraz „in”), co już nie spełnia wymogów określonych art. 6 ust. 3 u.r.p., a tym samym prowadzi do niewykazania w niniejszej sprawie umocowania pełnomocnika pozwanej zgodnie z art. 89 § 1 k.p.c.

W przypadku czarno-białych kopii „Pełnomocnictwa...” załączonych do pisma z 4 stycznia 2018 r. nadto wątpliwości budzi data wskazana jako data sporządzenia poświadczenia oznaczona jako „03.01.2017 r.”, gdyż sugeruje, że czynności tej dokonano jeszcze przed udzieleniem (...), które datowane jest na 15 maja 2017 r., przy czym nawet, gdyby uznać, że takie oznaczenie daty stanowi oczywistą omyłkę pisarską i zamiast „2017 r.” powinien być „2018 r.”, to i tak nieczytelność oznaczenia miejsca sporządzenia poświadczenia prowadzi do uznania, że skarżąca nie wykonała nałożonego przez Sąd Rejonowy zobowiązania do uzupełnienia braków sprzeciwu do nakazu zapłaty. Pogląd, iż złożenie dokumentu niezawierającego wszystkich niezbędnych elementów wskazanych w art. 6 ust. 3 u.r.p., nie stanowi skutecznego usunięcia braków w zakresie wykazania umocowania do działania w postępowaniu jako pełnomocnik procesowy, jest przy tym utrwalony w orzecznictwie [por. np. postanowienie SN z 6.11.2013 r. w sprawie IV CZ 99/13, L.; postanowienie SN z 20.04.2012 r. w sprawie III CZP 13/12, L.]. W związku z tym Sąd I instancji zasadnie odrzucił złożony przez r. pr. D. Ś. sprzeciw na podstawie art. 504 § 1 k.p.c., zaś złożone przez nią zażalenie (w którym skarżąca ani słowem nie odniosła się do tej kwestii) jest oczywiście bezzasadne.

Odnosząc się z kolei do podniesionej przez skarżącą argumentacji, jakoby w przypadku dokonywania poświadczeń przez radcę prawnego odpisów dokumentów w oparciu o art. 6 ust. 3 u.p.r. nie było konieczne dokonywanie żadnych dodatkowych – poza podpisem radcy prawnego, datą i miejscem sporządzenia – dopisków, w szczególności dopisku „za zgodność z oryginałem” wskazać trzeba, że argumentacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie przez Sąd Odwoławczy.

Co prawda art. 6 ust. 3 u.p.r. wprost w swoim brzmieniu nie zawiera sformułowania, iż poświadczenie zawiera dopisek „za zgodność z oryginałem”, tym niemniej sam złożony na dokumencie podpis radcy prawnego opatrzony datą i oznaczeniem miejscowości nie jest wystarczający do przyjęcia, że złożył on oświadczenie, że dokument ten jest zgodny z okazanym mu oryginałem i stanowi jego poświadczony odpis, albowiem w równym stopniu można by było przypuszczać, że stanowi np. podpisanie dokumentu, czy też skwitowanie jego odbioru. Oświadczenie radcy prawnego w takim przypadku jest niejednoznaczne, a w konsekwencji nie może zostać uznane za poświadczenie dokonane w trybie art. 6 ust. 3 u.r.p.

W tym kontekście nie sposób uznać również, że zacytowany przez skarżącą fragment uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 30 listopada 2011 r. w sprawie III CZP 70/11 stanowi argument za przedstawioną przez nią argumentacją, gdyż stanowi jedynie zacytowanie fragmentu, w którym Sąd ten przytacza brzmienie art. 6 ust. 3 u.r.p. na potrzeby rozważań dotyczących tego, czy radca prawny może dokonać poświadczenia za zgodność z oryginałem przedkładanego Sądowi pełnomocnictwa procesowego, czy też tylko dowodów składanych w sprawie. Jednocześnie Sąd Najwyższy w sprawie tej w ogóle nie zajmował się kwestią umieszczenia, bądź też nie, przez radcę prawnego dokonującego poświadczenia dopisku „za zgodność z oryginałem”, czy podobnego wskazującego na złożenie oświadczenia, że dany odpis dokumentu jest zgodny z okazanym radcy prawnemu oryginałem tego dokumentu.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy – na podstawie art. 385 w zw. art. 297 § 2 zdanie pierwsze i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – oddalił zażalenie.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska- Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

Sygn. akt VIII Gz 132/17

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)